

80. výročí osvobození Československa

V letošním roce si připomínáme 80. výročí od konce II. světové války. Konfliktu, který si vyžádal nezměrné množství obětí a zásadně se zapsal do dějin 20. století.

Z tohoto důvodu chci v dnešním článku připomenout, jak probíhala válka a následné osvobození na Blatensku i v samotných Čečelovicích. Prameny, ze kterých jsem mohla čerpat, jsou vesměs digitalizované kroniky a vypravování pamětníků. Svědectví podávají zejména zápisy v kronikách obcí Bělčice, Buzice, Hornosín, Kadov, Lnáře, Záboří, mnoho informací lze čerpat z digitalizovaných kronik Blatné (Státní oblastní archiv Třeboň). Velice cennou kronikou je kronika obce Hradiště u Blatné, obce, která kdysi spadala pod blatenský okres (tato kronika je digitalizována v Plzeňském archivu Porta fontium). Je třeba mít ovšem na zřeteli, že některé kroniky byly dopisovány většinou až několik let po válce a zápisy tak mohly být psány tendenčně vzhledem k politické situaci.

Pokud se týče vypravování pamětníků, zde jsem zabrousila do svých archiválií a uvádím vzpomínky čečelovických rodáků, a sice pana Václava Duška, Bohumila Brauna, Karla Němečka a Antonína Hakra. Z jejich bohatého vypravování zveřejňuji pouze výňatky týkající se války a osvobození. Veškeré životní vzpomínky výše jmenovaných jste mohli čas od času nalézt v Obecním zpravodaji z minulých let. Nyní tedy k samotnému vývoji v letech 1939 – 1945.

Válečným událostem předcházela mobilizace na podzim roku 1938. Situaci vykreslují vzpomínky čečelovických pamětníků.

15. března 1939 pak Němci obsadili Pražský hrad a vyhlásili Protektorát Čechy a Morava. Protektorem se stal svobodný pán Konstantin von Neurath. Již druhý den se Němci objevili na Blatensku – a sice ve Lnářích.

Nenávist Němců se kromě židovského obyvatelstva nejprve soustředila hlavně na Sokoly a komunisty.

Zpočátku lidé ještě nepocítovali tolik válečné útrapy. Později se ale už i na Blatensku pohybovalo mnoho německého vojska, které bylo připraveno na další útoky proti Francii, Belgii, Holandsku. Teror vůči obyvatelstvu vzrostl hlavně po atentátu na Heydricha. O tom se lze dočíst v kronice Kadova: „9. června 1942 přijelo do Kadova německé vojsko. V okamžiku obklopilo celou

Z obsahu:

80. výročí osvobození

str. 1 - 3

Vzpomínky pamětníků

str. 4 - 9

Co se událo

str. 10 - 19

Vzpomínka na Vojtěcha Červeného

str. 20

Naši jubilanti

str. 21

Plánované akce

str. 22

vesnici. Pozornost se zaměřila hlavně na domy na konci vsi. Všichni obyvatelé museli předložit přihlášky a celé domy byly prohledávány od sklepů až po půdu. Nic podezřelého ale vojáci nenašli. "Obyvatelům spadl kámen ze srdce...

Důležitým zdrojem informací byl pro obyvatele ve válečných časech rozhlas. Lidé ovšem při jeho poslechu mnoho riskovali a často kvůli tomu čelili zatýkání, jak lze také vyčíst z kronik.

Když se v roce 1944 objevily zprávy, že byla svedena důležitá bitva o Dukelský průsmyk, mnoho obyvatel se domnívalo, že válka skončí co nevidět. Kéž by tomu bývalo tak bylo. Na konec války si lidé museli počkat ještě několik těžkých měsíců, bylo zmařeno velké množství lidských životů a prolito mnoho krve.

Začátkem roku 1945 začal masivní příliv uprchlíků z východu. Převážně z Dolního Slezska. Posměšně se jim říkalo „národní hosté“. Šlo o civilisty, zběhy, vojáky, dělníky, kteří putovali buď ve vozidlech, nebo na kolech. Krádeže kol byly hlavně v Blatné na denním pořádku. Uprchlíci byli ubytováni nejprve v blatenské škole. Z tohoto důvodu bylo omezeno školní vyučování, a to probíhalo v restauraci Jubileum u nádraží a také v blatenském zámku. Brzy se však kapacita ubytovacích možností zahltila a uprchlíci tak byli nasměrováni i do mnoha obcí na Blatensku, v množství ne právě zanedbatelném.

S blížícím se koncem války byli povoláváni mladí lidé do zákopů. Zábořská kronika zmiňuje cca 15 obyvatel.

V dubnu vznikla v Habermannově ulici (u rybníka Pustý) v Blatné četnická stanice, která navázala spojení s utvořeným Revolučním národním výborem a také s partyzánskou jednotkou Rudá pětka operující mezi Blatnou a Nepomukem. Z Chebu do Blatné přesídlila německá telegrafická jednotka.

Lidé začali šít československé vlajky a vlajky Spojenců.

Počátkem května se objevila snaha potrestat kolaboranty a udavače. V Blatné šlo zhruba o 95 osob, z nichž mnozí byli pro nedostatek důkazů zproštěni viny.

Neklamným znamením blížícího se konce války byly také útoky spojeneckých letadel. Letcům se říkalo hloubkaři nebo tzv. kotláři. Hloubkaři je označení pro letce, kteří létají v nízkých letových hladinách. Jejich úkolem je útočit na malé pozemní cíle a narušit tak infrastrukturu v týle nepřítele, např. znemožnit zásobování. Hloubkaři však nejčastěji útočili na parní lokomotivy. Při zásahu parního kotle lokomotivy docházelo k těžkému poškození, vyřazení lokomotivy z provozu a tím k problémům v železniční dopravě nepřítele. Proto také variabilní označení „kotláři“. Aby se podařilo limitovat ztráty na lidských životech – strojvedoucích a cestujících, vypálil letec většinou první dávku před vlak anebo nejprve zakroužil, dal cestujícím možnost vystoupit, a až když přestala z lokomotivy stoupat pára, začal plnit svůj úkol. I tak bylo cestování ke konci války velmi rizikové a lidé se snažili cestovat více v noci. Riziko hrozilo i samotným letcům, mohli zavadit o telegrafní dráty, vysoké stromy nebo dostat „flak“, což bylo lidové označení pro zásah protiletadlového dělostřeleckého úderu. Největší pozornost byla upřena na muniční vlaky.

Útoky hloubkařů kulminovaly 29. dubna 1945. Tehdy zaútočili na dvacet železničních stanic. Bohužel útoky měly toho dne i svoji odvrácenou tvář, oběti na životech... Datum 29. 4. 1945 se vepsalo černým písmem do historie blízkých Mirotic. Mirodice sice už nespádají pod Blatensko, ale obyvatelé některých vesnic z Blatenska (např. Lom) chodili do Mirotic do kostela, za přáteli a příbuznými na návštěvy. Mirodice byly toho dne náletem

hloubkařů silně poškozeny. Kronikáři popisují obraz zkázy a utrpení.

S blížícím se koncem války sílily proudy ustupujících německých vojáků. Americká armáda překročila západní hranici, z východu přicházela Rudá armáda. Někteří Němci však stále doufali ve vítězství a nechtěli se vzdát... 5. května vypuklo v Praze povstání. To byl impuls k tomu, aby se celá země vzedmula ke konečnému vítězství. A pak už nastal den D - den, kdy vstoupili na Blatensko naši osvoboditelé. Stalo se tak 6. května 1945.

*Pomník osvobození v Poli
(americká armáda)*

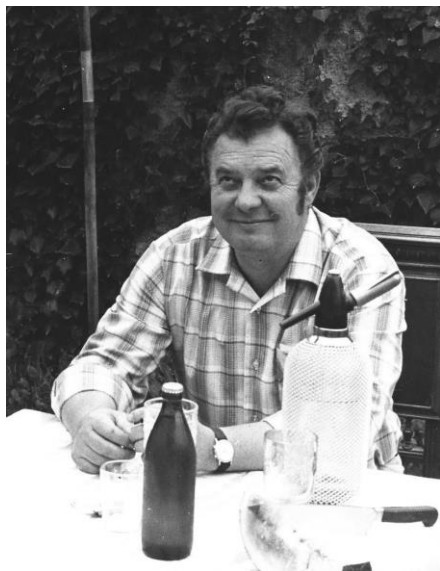
*Pomník osvobození v Drahenickém Málkově
(Rudá armáda)*

text a foto Alena Honzová

Válka a osvobození vlasti ve vzpomínkách pamětníků

Bohumil Braun

Pan Braun se narodil 11. října 1933, tedy v době, kdy už naplno propukla hospodářská krize, k moci se dostával Hitler.

Stejně jako další čečelovičtí pamětníci přihlížel v roce 1939 coby malý kluk nástupu branců na čečelovické návsi. Ti se shromáždili před místní hospodou a po proslovu zdejšího učitele byli odvezeni na vlak do Horažďovic – Předměstí ke splnění svých vlasteneckých povinností. Dále pan Bohumil vzpomínal takto:

„Ve válečných časech se lidé scházeli u pana Kláska, který vlastnil rádio, a když se ozvala relace Volá Londýn, všichni dospělí napjatě natahovali uši u rádia, zatímco já s kamarády jsem hlídal, zda je čistý vzduch.“

„Pak vzpomínám na jaro 1945. Hráli jsme s kluky fotbal na Mejtech za Míchovkou a v tom jsme uslyšeli příšerný hukot tanků. Ovládl nás silný strach, zda nepřijíždějí Němci. Strach opadl, jakmile jsme uviděli bílé hvězdy na tancích a s neskrývanou radostí jsme zjistili, že se jedná o americkou armádu. Tanky mířily na Záboří a odtud do Kadova, kde byli ¾ roku. My kluci jsme rádi měnili s Američany vajíčka za cigarety. Také si vybavuji, jak Američané zásobili Pepíka Dudákouc mnoha páry bot. S Američany jsme se dorozumívali trochu německy, částečně ovládali němčinu oni i my. Někdy vojáci záměrně odhazovali nedopalky cigaret a šibalsky se dívali, jak jsme po nedopalcích lačně skočili, abychom okusili chuť cigaret. U Klásků bylo ubytováno 5 Američanů. Jeden Američan padl za obcí (Pod Vosečkou) rukou německého snajpra, který zřejmě prchal do sběrného tábora pro německé vojáky ve Velkém Boru.“

Karel Němeček

Na americkou armádu vzpomínal i další pamětník, pan **Karel Němeček** (nar. 15. 4. 1926). *„Na Američany vzpomínám velmi rád. Američané byli velmi kultivovaní a přátelští. **Řeknu Vám, ti první z nich, to byla doslova elita.** Jejich pozornosti neunikl Pepík Dudákouc. Ten jeho vetchý a nelibě vonící oděv, ten Američané rádi neviděli. Zastavili s džípem napěchovaným novými botami přímo před jeho chatrčí a naléhavě si přáli, aby Pepík sundal ty své škrpály a obul se do pěkných bot. Domluva nebyla složitá, Pepík Dudákouc ovládal mnoho jazyků. Jinak žil ale po svém, s vozíkem, psím spřežením (Šoršíkem, Katuškou) vyrážel do lesa pro otop a ve svých škrpálech a kůžích si přímo*

liboval. Takže snaha Američanů Pepíka trochu zlidštit vyšla naprázdno."

Antonín Hakr

Antonín Hakr se narodil jako třetí ze čtyř synů manželů Hakrových, a to v roce 1929. Jeho první vzpomínka na válečná léta se váže k roku 1938 a k mobilizaci na podzim tohoto roku. Tehdy hostinský Severa zapřáhl do vozu kobyly, houf branců se před odjezdem na horažďovické nádraží shromáždil na návsi a dav čečelovických občanů se s branci loučil. Zvlášť dojemné prý bylo loučení Augustina Dobřemysla (Gusty Švíčka) se svojí dvouletou dceruškou. Všichni tehdy doufali, že Němci nebudou tak silní... Nutno říct, že rok 1938 probíhal již ve znamení obav z válečného konfliktu a zároveň probíhaly přípravy na boj s nepřítelem. Odhodlání občanů postavit se tváří v tvář nepřítelům demonstroval mj. i slavný X. všesokolský slet a jeho závěrečné sletové dny v červenci 1938 v Praze. Na strahovském stadionu předvedlo 30 tisíc mužů skladbu F. Pecháčka „Přísaha revoluce“, završenou vojenskou přehlídkou. Z tribuny přihlížel prezident Beneš s chotí. Průvod sokolů Prahou trval 4 hodiny a na Staroměstském náměstí nadšeným davům kynul z tribuny opět prezident. Na rok 1938 navíc připadalo 20. výročí samostatného čl. státu a možná i to zdůraznilo význam vlastenectví a posílilo odhodlání k boji s nepřítelem.

5. října 1938 vystoupil prezident Beneš s projevem k národu, v listopadu se pak odebral do zahraničí, aby zahájil II. odboj za znovuoobnovení svobody. V čele státu stanul prezident Hácha, který však nepožíval vážnost a spolu se svými spolupracovníky se stal terčem mnoha vtipů kolujících mezi lidmi. Napětí a strach byly v té době každodenní součástí života občanů. V žádném případě se však nedaly srovnat s utrpením, které na náš národ teprve čekalo.

15. března 1939 přišla obrovská sněhová vichřice, kdy na některých místech v zemi napadlo i 40 cm sněhu. Jako by i příroda vycítila apokalypsu, která s tímto dnem přišla a připravila o život miliony lidí. Začala německá okupace.

Nenávist Němců se jako první dotkla politických stran a různých spolků. Ty v podstatě zanikly a v zemi existovala organizace Národní souručenství, mládež byla organizována v tzv. Kuratoriu mládeže. Nápisy na domech a informačních tabulích pak byly nejprve v němčině, poté v češtině. Název obce tedy vypadal takto - Tschetschelowitz, Čečelovice. S nástupem války přibyla obcím a farním úřadům administrativa – byly vydávány různé dokumenty, např. poukázky na jídlo a šatstvo. Zpočátku měl každý ještě nějaké zásoby, které se ovšem následným trváním válečného konfliktu tenčily a ceny potravin tak vyletěly do závratných výšek. Přibývala i

snaha ošidit dodávky obilí a umlít nějaké obilí načerno (viz vypravování p. Duška v pamětní čečelovické brožuře). Zdůrazňuji, že v žádném případě nešlo jen o to uspokojit základní lidskou potřebu – nasytit hladový žaludek. Tímto činem lidé tiše vyjadřovali svůj odpor k Říši, sabotovali tím německý trh se surovinami pro výrobu jídla a také nelze opomenout, že tím nesmírně riskovali. Vždyť hlídky německých četníků občas v několika policejních autech jezdily do vsi a dělaly velmi důkladné prohlídky. Četníci hledali, zda někdo nepřechovává zatažené přebytky obilí, vajec, brambor či neukrývá zbraně.

Enormní nenávisť Němci obecně vyvíjeli vůči židovskému obyvatelstvu a židovským míšencům. Proto museli lidé ve veřejném postavení prokazovat svůj nežidovský původ až do čtvrtého kolene, což bylo spojeno opět s další administrativou. Průkazem totožnosti byla tzv. Kennkarte, možná někdo z Vás má po předcích nějaký protektorátní doklad doma.

Nedostatek surovin však byl cítit i v jiných odvětvích, a tak byl tlak na obyvatelstvo a hlavně školní děti, aby odevzdávali druhotné suroviny. Tedy papír, železo, gumu, sklo, textil, ale i z dnešního pohledu neobvyklou druhotnou surovinu - kosti. Vše se pak odváželo do Blatné. Velmi smutné je, že za obět' nenasytné chamtivosti padly i zvony ze zábořského kostela, byly zavlčeny až do dalekého Hamburku, následně roztaveny.

Nicméně zhruba do r. 1942 nebyli místní lidé konfrontováni s německým vojskem. Vzájemně se lidé v obci také neudávali. Soudržnost čečelovických starousedlíků byla v tomto směru obdivuhodná. V blízkém Záboří takové štěstí neměli. Za války se Záboří jmenovalo Saborch a bývalý strážmistr četnické stanice Šimon, později Schimon, který se přidal na stranu Němců, byl obávanou postavou v obci. Díky němu pak skončili v klatovském kriminále tři zábořští občané - Pražák, Křivanec, Hakr (zdroj této informace - digitalizovaná kronika obce Záboří, SOA Třeboň).

S potřebou armádní výzbroje pro Říši vzrostla i výroba ve strakonické Zbrojovce. Aby se do ní dostali i pracující z venkova, otevřela společnost JAS (Jihočeská automobilová společnost) r. 1941 autobusovou linku do Strakonice, jejíž modrobílé autobusy s oranžovým pruhem odvážely i naše občany do továrny.

Když píšete, milí čtenáři Zpravodaje, svá vypravování a jsem konfrontována s těžkými osudy našich předků (úmrtí i několika dětí, válka, bída, krize, měnová reforma, znárodnění...), vždy si kladu otázku – kde brali lidé sílu bojovat s těžkým osudem? Kde ji brali v době, kdy nebyli psychologové, léky na psychiku a příp. další možnosti, jak oslabenou psychiku léčit? Osobně se domnívám, že to byla víra, která dávala našim předkům sílu ustát nepřítel osudu. Víru má člověk v sobě, ale k ní je zapotřebí, aby člověka někdo vyslechl a dodal mu odvalu pro boj s nepřízní osudu. V tomto směru se nejen v době války jako velcí vlastenci ukázali duchovní v zábořském kostele. Ať to byl pater Bodlák (zemřel r. 1940) pochovaný na zábořském hřbitově, či jeho další následovníci. Za nimi se pro útěchu do zábořského kostela ubíraly kroky Čečelovických v těžké době okupace.

Roku 1941 se objevil v naší okupované zemi fenomén určité formy psychologické kampaně – akce Viktoria. O co tehdy šlo? Victoria znamená v překladu vítězství. Zaznělo poprvé v hlášení z Londýna dne 14. ledna 1941. Belgický emigrant Victor de Laveleye vyzval

krajany v okupované Belgii, aby znamením „V“ umístěným na veřejném místě vyjádřili víru ve vítězné tažení Spojenců.

Ministr propagandy J. Goebbels však zneužil popularitu této kampaně a snažil se ji obrátit ve prospěch nacistického režimu. Pompézní znak „V“ s dovětkem „Deutschland siegt an allen Fronten für Europa“ pak bylo možné spatřit prakticky kdekoliv. Byl na čelech lokomotiv, tvořil barevně odlišnou mozaiku v dlažbě náměstí, byl na prvních stránkách novin, časopisů, ve formě razítka úředních i soukromých dopisů, v parcích uprostřed květinových záhonů a samozřejmě, k velké nelibosti majitelů, i na domech. Jeho strhávání či poničení se trestalo represí a konfiskací rozhlasových přijímačů. Nedalo mi nezeptat se tedy pana Hakra, zda se ony transparenty s nápadným „V“ objevily i v Čečelovicích. „*To víte, že ano, byly na každém čečelovickém stavení, na kmenech stromů u silnic,*“ odpověděl pan Hakr a zároveň s naprostou samozřejmostí přeřikal k němu náležitější tehdejší slogan v němčině, jako by jej četl snad včera.

V souvislosti s r. 1942 vzpomněl také na velmi smutnou událost, kdy se v březnu toho roku konal v jeden den pohřeb dvou mladých lidí – třináctiletého Stanislava Kozla z čp. 72 a čtrnáctileté Růženy Duškové z č. 49. Zde malé doplnění: čp. 72 patří k čečelovickým stavením, která byla zbořena a jejichž čp. pak bylo přiděleno jiným majitelům (stejně tak čp. 7, 18, 19, 39). Toto stavení stávalo zhruba v místech, kde mají garáž Štěřbovi. Říkalo se zde u Lancáků, podle obuvníka Lancáka. Jmen se však vystříдалo v průběhu času více - Pučil, Klečka, Hakr a posledně jmenovaný Kozel, který měl tři děti. Z nichž právě prostřední Stanislav byl vrstevníkem a kamarádem pana Hakra, a jak jsem již zmínila, zemřel v mládí. Rodina se pak odstěhovala do pohraničí a stavení bylo zbořeno.

Po atentátu na Heydricha teror ze strany Němců vzrostl. To pak lidé často dychtili po zprávách z Londýna, které zachytávali prostřednictvím rádií v obci.

Válka zamíchala s osudy čečelovických občanů. Do Říše byli dle vypravování pana Hakra nasazeni – Petr Smíšek, Jarmila Kozlová, František a Jaroslav Dobřemyslovi, Jaroslav Kozel (č.p. 72), Stejskal Antonín, František a Karel Krejčovi, pan Pech. Václav Doubek si dokonce prý odtud přivedl ženu. Ke konci války byli také povoláváni muži na kopání zákopů k Vídni.

S květnem 1945 přišla svoboda. Pan Hakr líčil události v Čečelovicích podobně jako další pamětníci. Ráda bych však přidala jednu zajímavost, kterou si ostatní pamětníci nevybavili, zmínil, že v Čečelovicích se objevili také vlasovci. Sháněli se prý hlavně po civilním oblečení, za které nabízeli dokonce koně. Získal ho bratr p. Hakra, Stanislav, následně skončil kůň u Američanů, po jejich odjezdu se ho ujala armáda.

Václav Dušek

„Narodil jsem se v r. 1929, bylo mi deset let, když začala válka a já začal chodit do školy v Záboří. Z Čečelovic nás chodilo do třídy v Záboří jedenáct žáků. Za války byl zaveden letní čas po celý rok a my museli být už v sedm hodin ve škole. Byla tma, učit se nedalo, ale hodina se dodržet musela. Přes les Pětnicák jsme se báli chodit. Ve škole se dvakrát týdně vyučovala němčina. Žáci museli překládat věty z češtiny do němčiny a naopak. Moc nám překlad nešel, ale byl tu někdo, kdo nám s úkoly pomáhal – známá čečelovická postava, Josef Smitka, zvaný Pepík Dudákouc. Za kus chleba ochotně překládal a pan učitel nás, čečelovické žáky, dával za vzor ostatním. Do školy se chodilo denně, jen pokud bylo více práce na hospodářství (sklizeň brambor), zůstávali jsme doma. Náboženství se vyučovalo povinně.“

Dále pan Dušek vzpomínal, jak k nim domů přijelo vyšetřovat gestapo. Když byl Němci listonoš Haštava ze Záboří zbaven funkce, nastala školákovi Vaškovi povinnost nosit za něj poštu ze Záboří. Novin bylo málo, dopisů chodilo hodně, hlavně v době, kdy byli na nucené práce do Říše nasazeni mladí lidé ročník 1924. Z Čečelovic byli nasazeni – pan Doubek, Smíšek, paní Kozlová z čp. 17. Starosta Karnos se zachoval statečně, zfalšoval rodný list Marii Stejskalové z čp. 33, změnil jí rok narození a tím ji zachránil před nástupem do Říše, ač to pro něj znamenalo obrovské riziko. Na nucené práce nemusely pouze vdané ženy. Domů se vrátili všichni.

Za války měli lidé předepsané dodávky masa a obilí. Ponecháno jim bylo pouze nezbytné množství pro osobní spotřebu a nakrmení dobytka. Václavův tatínek chtěl pomoci příbuzným ve městě, kteří na tom byli hůře, a tak s malým Vaškem v noci nakládali obilí na sáně a za tmy je vozili k semletí načerno do mlýna na Kuši. Jednou v noci táhli sáně a proti nim se náhle vynořila postava, krve by se v nich nedořezal!! Naštěstí šlo o manželku učitele Nováka, která si také vezla „černé“ obilí.

Začátek války nebyl ještě tak bolestný, ale jak Němci ustupovali, přituhlo i zde. O válečné situaci se lidé dozvídali z rádia u pana Kláska a z rádia v hostinci.

Na Vánoce 1944 vyrazil Václav uříznout vánoční stromek do lesa k Mečíchovu. Vtom viděl starostu s puškou, jak obchází podivný předmět. Byla to náhradní palivová nádrž z letadla americké armády. Nádrž se podle předpisů musela naložit a odvézt do Blatné.

V Čečelovicích byli lidé slušní, nenašel se žádný udavač.

Měsíc před koncem války nařídil starosta, stejně jako v jiných obcích, pořádkové tříčlenné hlídky. Ty objevily v lese nad školou transportér s Němci, kteří hledali s ustrašeným výrazem v očích a snahou zachránit si život cestu k Sušici.

Na sále v hospodě byli ubytováni uprchlíci, Maďaři, Lotyši. Lidé žili ve strachu, často měli sbalené kufry, předpokládali, že svá stavení budou nuceni přenechat Němcům. Němci jezdili v dlouhých kolonách nákladních vozů s plachtami, do jednoho auta se vešlo až třicet lidí.

U Mečichova padli tři Němci, měli s sebou i koně, jednoho si odvedl domů pan Stejskal.

Ve Velkém Boru byl tábor pro zajatce.

I ve válečných letech si mladí lidé našli čas na zábavu, byly dodržovány zvyky a tradice jako masopust a pout'. Chodilo se k muzikám, ale povoleno bylo pouze poslouchat, ne tančit, což se ovšem nedodržovalo. V hospodě U Severů probíhala taneční zábava, když kdosi oznámil, že jedou Němci. Vystrašený hostinský Severa ihned přemístoval stoly, aby nebylo vidět, že se tancovalo. Americká armáda přijela do obce podle vypravování pana Duška 5. května. (Zde se pak Dušek odlišuje od vypravování jiných pamětníků, kteří uvádí příjezd americké armády o den později). Od Komušína přijelo 7 - 8 tanků. Na návsi stála velká brána a lidé s nadšením Američany vítali. Tyto tanky s vojáky pak odjely přes Kuš ke Kadovu, kde byly asi dva týdny. Jiná americká armáda se ubytovala u Kůtů (Chodů). Pan Smitka a Augustin uměli dobře anglicky a překládali. Smitka, řečený Pepík Dudákouc, dostal od Američanů uniformu s přilbou, ale do týdne byl opět ve svých kůžích.

U Blatenky spadla nevybuchlá letecká puma. U Vachušků (Mandátů) byl také ubytován jeden Američan. Američané chodívali do hospody, kde si nechávali zahrát píseň Škoda lásky. S lidmi z vesnice měnili konzervy a cigarety za vajíčka.

Jeden mladý Američan v okolí Čechelovic padl, byl odvezen a pochován ve své rodné zemi.

text a foto Alena Honzová

AKCE V ČEČELOVICÍCH

VÁNOČNÍ ŠIPKOVÝ TURNAJ

21. prosince 2024 se v obecním hostinci v Čečelovicích konal již tradiční Vánoční šipkový turnaj. Důkazem, že hlavní organizátor akce Tomáš Machovec odvádí skvělou práci, je to, že přibývá počet zúčastněných. Letos se do turnaje přihlásilo rekordních 30 soutěžících (23 mužů, 7 žen). A protože je doba rovnosti žen a mužů, turnajový pavouk pro 32 hráčů byl společný.

Soutěžící si vylosovali startovní čísla, Tomáš upřesnil pravidla hry, zahájil turnaj a na třech šipkových terčích se začalo házet. Hned v prvním kole nebyla nouze o překvapující výsledky, a tak ze skupiny A do skupiny B vypadla řada favoritů.

Turnaj se nesl v pohodové, přátelské atmosféře, ke které nemalou měrou přispěl

provozovatel obecního hostince Miloš Hruška se svojí ženou Táňou. O pivo pečují a točí jej s láskou, což se odráží na jeho chuti. V menu nechyběla tradiční svíčková s variací knedlíků, tatarský biftek a na své si přišli také milovníci steaků.

S blížícím se koncem turnaje a ubývajícím počtem hráčů houstla atmosféra v sále. Diváci tleskali svým favoritům, ale také jejich soupeřům při obtížném zavírání na double. Překvapením turnaje se stala domácí Martina Panýrková, která dokázala porazit několik favoritů a po zásluze se dostala mezi nejlepších 5 hráčů. Nejpřesnější ruku a pevné nervy předvedl domácí Honza Krejčí, který v dramatickém finále, hraném na dva vítězné zápasy, dokázal porazit horažďovického, turnaji ostříleného a zkušeného hráče Ladislava Klimenta.

Poté přišlo na řadu slavnostní vyhlášení. Pořadatel odměnil všech 30 soutěžících hodnotnými cenami, a proto se sluší poděkovat sponzorům.

Hlavními sponzory byli Tomáš Machovec, Karel HAPON Novotný, Vašek Krejčí, tým Hrušky – obecní hostinec, AGRO Mráz, MS Lesná Chocenický Újezd, Šipkaři z Kadova, Bohouš Kůta, Šárka Čechová, Jan Krejčí.

Všichni účastníci turnaje a také diváci odcházeli s pocitem příjemně stráveného odpoledne a za to patří velký dík pořadatelské trojici **Tomáš Machovec**, Vašek Krejčí a Hruškovi – obecní hostinec.

Výsledky první 3 ženy:

1. Martina Panýrková (Čečelovice)
2. Táňa Hrušková (Praha)
3. Radka Cinková (Čečelovice)

Výsledky první 3 muži:

1. Jan Krejčí (Čečelovice)
2. Ladislav Kliment (Horažďovice)
3. Tomáš Machovec (Slivonice)

text a foto Jaroslav Staněk

Novoroční výšlap vedle nefalšovaného ponocného zpestřil Čečelovickým také dotek legendární české veselohry „Marečku, podejte mi pero!“. Hostil návštěvu z Kojčic u Pelhřimova, bohužel „Plha“ se nedostavil.

Čečelovice - Teplý a slunečný den byl pro novoroční pěší výlet jako stvořený. Symbolické poutě na rozhraní starého a přichozího roku, která zdomácněla ve většině obcí blatenského regionu, se tady v Čečelovicích letos zúčastnilo více jak třicet jednotlivců. Včetně dvou psů a dvou kočárků. Mezi

přítomnými byli také zástupci obce, kterou proslavily hlášky z nestárnoucí komedie „Marečku, podejte mi pero!“- Kojčic u Pelhřimova. Jen „Plha“ se neráčil dostavit. I tak bylo jméno v kinematografii „profláknuté“ vesnice skloňováno během svátečního výšlapu ve všech pádech a při každé příležitosti.

Novoroční trasu, měřící cca šest kilometrů, pravidelně absolvuje po celých patnáct let i pan Antonín Hakr. Toho času se jedná o nejstaršího průkopníka této tradice z obce Čečelovice. Je mu úctyhodných 82 let - nikdo by však vzhledem k jeho elánu a dobré fyzické výkonnosti nestorovi celé akce zmíněný věk určitě nehádal. Mimoto se pan Antonín Hakr také coby místní harmonikář stará o šíření staré dobré lidové písničky a rozptýlení sousedů a přátel v útrobách vyhlášené čečelovické hospody.

Oproti tomu „benjamínkem“ relaxačního pochodu se stala tříměsíční Josefína Eliášová. Nožičky ji ale vůbec nebolely, protože se pohodlně vezla v kočárku.

Na čerstvém vzduchu všem výletníkům řádně vytrávilo. S tím se samozřejmě počítá, a tak v obecním hostinci na absolventy okruhu čekala vydatná polévka. Vlastně měli možnost výběru mezi čočkovou a vývarem. A určitě jim přišla k duhu!

Ta hlavní událost svátečního odpoledne měla však teprve nastat. Z iniciativy čečelovické občanky paní Honzové dorazil na čečelovickou náves nefalšovaný ponocný- Petr Pavel Hanus (47 let), vykonavatel tohoto starodávného

poslání v obci Skály u Protivína a zaručeně jediný ponocný v jižních Čechách. Postava jako vystřižená z kreseb Josefa Lady vzbudila v Čečelovicích úžas i nadšení zároveň.

Petr Pavel Hanus prý oživuje zašlou tradici v rodné obci desátým rokem. „Naposledy u nás chodil ponocný někdy v 70. letech 20. století. Pak jako když utne,“ zmiňuje se o historických faktech „srdcař“, o němž osobní vizitka prozrazuje, že zároveň působil a působí také jako zvoník a kostelník.

A co je důležité i jako zachránce drobných sakrálních památek. Právě v této poslední souvislosti se seznámil se zmíněnou paní Honzovou: „To jsem před dvěma roky opravoval kamenný kříž mezi Rojicemi a Sedlicí. Někdy v tom období jsme se potkali, slovo dalo slovo a paní Honzová mě pozvala do Čechelovic.“ Původně se podle vlastního vyjádření chtěl rohu a halapartny chopit až s odchodem do důchodu: „Při žehnání novému zvonu u nás v obci jsme o tom mluvili se starší paní od filmu. Zničehonic jsem obdržel výzvu, že mi na obecní úřad přišel balík. Jaké bylo moje překvapení, když jsem ho rozbalil a vykoul na mě pravý ponocenský roh s pasovacím glejtem pro výkon ponocenské činnosti ve Skalách a okolí. Dostalo se mi i vysvětlení, že ona paní od

filmu by se prý nedožila mého důchodu a že mě chce coby ponocného opravdu a co nejdéle zažít v „činné službě veřejnosti“. Potom už šlo všechno ráz na ráz: „Na internetu jsem sehnal i ostatní ponocenskou výbavu - halapartnu, kožich a lucernu. A tak se začala psát moje účinkování v roli ponocného jak tři až pět dní v týdnu, tak se zvláštním důrazem na Štědrý večer.“ Na rok 2026 se chystá zorganizovat ponocenské sympóziu: „Mělo by se to konat asi v Písku. Nás ponocných je v České republice momentálně devět a navzájem se vůbec neznáme. Tak to chci změnit,“ těší se dopředu Petr Pavel Hanus.

Také obec Čechelovice měla prý v minulosti svého ponocného, jak zaznělo posléze z úst zdejších pamětníků: „Jmenoval se Josef Smitka a přezdívalo se mu „Pepík Dudáků“. Obcházel jednotlivé chalupy a jejich obyvatelé mu za tuto obětavou službu dávali jídlo. Šlo o výraznou osobnost našeho kraje - Josef Smitka strávil delší čas v USA a ovládal několik cizích řečí. Pamatujeme si ho zcela jistě ještě v roce 1957, jak troubil v Komušíně.“ Na letošní novoroční sešlost v Čechelovicích tak zcela jistě dlouho nezapomenou.

text a foto Vladimír Šavřda

PODĚKOVÁNÍ ZA PODPORU PŘI TŘÍKRÁLOVÉ SBÍRCE

DĚKUJEME ZA PODPORU TŘÍKRÁLOVÉ SBÍRKY 2025 V OBCI ČEČELOVICE

V KASIČCE BYLO VYBRÁNO CELKEM

13 100 Kč

 Charita
Strakonice

Jak pěstovat v Čečelovicích sukulenty

Před 24 lety jsem si koupil jeden sukulent v Čimelicích a tím se odstartovala moje nejkrásnější záliba v pěstování kytiček. Jak jsem se již zmínil, začalo to jednou kytičkou, ale bez internetu bylo dříve vše mnohem složitější a komplikovanější, než je dnes. Naštěstí jsem si vzal vizitku. Požádal jsem o seznam kytiček a začal je shromažďovat. Navštěvoval jsem pěstitele, kupoval literaturu a obdivoval, co všechno roste na světě v sukulentní říši kytěk. Když už byly doma všechny parapety plné, rozhodl jsem se postavit v Čečelovicích skleník. První část skleníku o 30 m² byla na

světě. Dnes máme skleník o velikosti 100 m², což je taková menší botanická zahrada. Vždy jsem obdivoval v literatuře ty pěstitele a cestovatele, kteří

objevovali a fotili nové sukulenty. Obdivoval jsem je natolik, že jsem se rozhodl navštívit Arabský poloostrov - Omán, z kterého jsem si přivezl plod baobabu (největší sukulent na světě) a od té doby se vše změnilo. Po návratu z Ománu mě oslovil předseda z SPS – Spolek pěstitelů sukulentů, jestli se může přijet podívat. Byl nadšený, že je v Čečelovicích pěstitel s takovou unikátní sbírkou. Slovo dalo slovo a už k nám jezdili i známí pěstitelé, kteří vydávali knihy a fotili do nich. Jejich

knihy jsem si kupoval a hlital v nich jednotlivé kytky. Byl jsem velice potěšen, že pochválili mé pěstitelské úspěchy coby samouka. Od té doby k nám začali jezdit i pěstitelé z Botanické zahrady Praha. Každé léto pořádáme u nás doma pěstitelskou slezinu, kde probíhají přednášky o sukulentech a vyprávějí se zážitky a jiné zajímavosti z cest.

U nás ve skleníku najdete všechny možné tvary a velikosti sukulentů z Mexika, Afriky, Arábie, ale i z Číny. Proto bych každého rád pozval dne 21. června 2025, aby se přišel podívat, jak na malém kousku rostou kytky z celého světa.

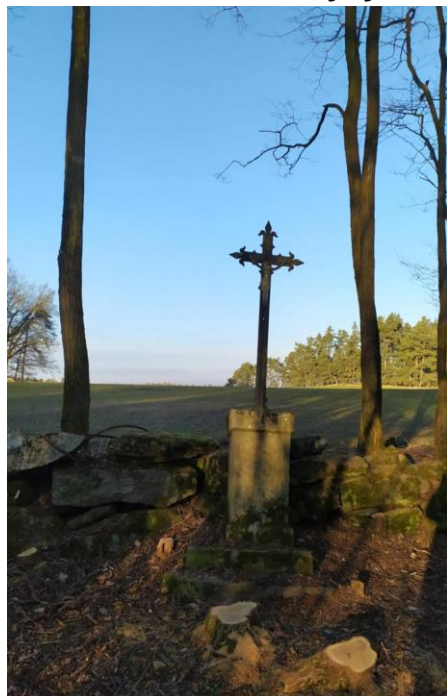
text a foto Petr Duban

Péče o sakrální památky v obci a jejich obnova

Sakrální památky patřily od nepaměti neodmyslitelně ke koloritu krajiny. Byly symbolem náboženské víry, symbolem díků za prosby, místem oddechnutí a nabrání sil k další cestě a také důležitým orientačním bodem. Naši předci stavěli v hojném počtu v krajině drobné výklenkové kapličky, boží muka, kříže a vzorně o ně pečovali. Tak se dělo dlouhý časový úsek. Až přišel rok 1948 a tyto památky byly vnímány jako symbol tmářství a systematicky docházelo k jejich ničení. Ve vnitrozemí se dařilo díky obětavosti lidí ještě mnohé škody napravit, ale třeba v Sudetech je situace dodnes tristní.

V uplynulých desetiletích se situace výrazně změnila k lepšímu díky přístupu obecních zastupitelstev a i díky různým dotačním programům určených na tyto účely. Podobně tomu tak je i v naší obci, kdy za dobu fungování samostatnosti obce byly tyto památky opravovány.

V současné době plánuje obec zprovoznit v lokalitě Brodce starou úvozovou cestu na Lnářský Málkov, a to na hranici našeho a málkovského katastru. U této cesty se nalézá kříž, který není v dobrém stavu (chybějící středová cedulka, silný náklon podstavce). Proto bylo rozhodnuto o jeho opravě. Tohoto úkolu se na prosbu zastupitelů zhostil pan Petr Pavel Hanus, který se záchráně křížů věnuje již delší dobu. Sympatického zachránce křížů jsme v naší obci

uvítali na Nový rok, kdy se představil jako ponocný, což je jeho další záliba vedle hlavní pracovní činnosti na železnici.

Pan Jarmil Dufek se v zimních měsících ujal vyřezání náletových dřevin kolem kříže. Pan Hanus v březnu kříž z podstavce demontoval, opraví jej u sebe, a až bude cesta hotová, uskuteční se za pomoci techniky narovnání podstavce a zabudování kříže zpět. Následně dojde k opětovnému posvěcení kříže za účasti veřejnosti.

O tom, že někdy i samotný jedinec může udělat záslužnou činnost, svědčí udržovaná výklenková kaplička na jižní hranici pozemku Bosákových. Žiji v Čechelovicích už pár desítek let a vůbec jsem o existenci této drobné památky nevěděla. A možná nejsem sama, proto přikládám snímek. O údržbu se svědomitě a bez okázalosti stará pan Ladislav Šlapák. Pokud někdo ví více o historii této drobné památky, uvítám informace a předem za ně děkuji.

text a foto Alena Honzová

Mezinárodní den žen

Letos jsme si Mezinárodní den žen opět připomněli v útulném prostředí sálu místního pohostinství 8. března 2025. Ve vázách zářily rudé růže, které předal každé ženě osobně pan starosta při vstupu do sálu. Občerstvení bylo pro všechny zajištěno, jako roky předešlé, manželi Hruškovými. K tanci i poslechu zahrál všem známý kytarista Václav Tymr, který navodil svým hudebním doprovodem slavnostní náladu. Velmi nás potěšilo, že se ženy sešly v hojném počtu, s chutí si popovídaly, zasmály se a strávily spolu příjemný večer. Právě tato přátelská atmosféra dává oslavám jejich pravý smysl. Děkujeme všem, kteří se na přípravě této příjemné akce podíleli, děkujeme také všem, kteří přišli, a těšíme se na další společná setkání.

text a foto Irena Zachová

Uklid'me Česko - uklid'me Čečelovicko

Letos poprvé jsme jarní úklid v obci pojali jinak. Možná znáte celorepublikovou akci „Uklid'me Česko“, která má za cíl uklidit díky zapojení dobrovolníků černé skládky a nepořádek po celé republice. U nás se zapojily děti – převážně mladí hasiči. Ty se dne 12. dubna 2025 rozdělily do skupin a vybaveny pytli a ochrannými pomůckami se rozešly podél jednotlivých cest v katastru naší krásné obce. Množství odpadu bylo až děsivé. Naše okolí je zbaveno 10 pytlů

odpadu včetně záchodové mísy a počítačového monitoru. Souběžně s nimi se pravidelnému úklidu samotné obce věnovali i dospělí. Doufáme, že příště se zapojí větší počet nás, sousedů. Uklízíme přeci pro nás. A garantujeme Vám nejen odměnu nakonec, ale především skvělý pocit z odvedené práce a ještě krásnější Čečelovice! A jak pomáhat po celý rok? Tříd'te důsledně odpad. Kuchyňské oleje, textil, plasty, tetrapaky, papír, kovy a sklo u nás mají speciální místo. (Ano, i láhve od alkoholu v autobusové zastávce lze třídit..) PS: Hádanka na konec: znáte místo černé skládky, kde se nacházel po řadu let zmíněný počítačový monitor, který vidíte na fotce? Odpověď se dozvíte na dalším úklidu :-)

text Lukáš Zach, foto Milan Zach

Vzpomínka na Vojtěcha Červeného

V letošním roce uplyne dvacet let od úmrtí našeho spoluobčana a někdejšího starosty obce pana Vojtěcha Červeného. Proto si v souvislosti s tímto výročím dovoluji krátkou vzpomínku.

Vojta (Vojtík) Červený se narodil 23. května 1953. Po ukončení základní školy se šel vyučit na tříletý učební obor topenář do Plzně. Poté pracoval ve Sportu Horažďovice. Posléze přešel do Dřevokovu Blatná, kde pracoval zprvu jako topenář, poté jako vedoucí.

Na začátku devadesátých let se spolu s Ing. Josefem Skalou významně zasloužili o znovuoživení samostatnosti naší obce. Jednání na kraji v této záležitosti byla ovšem složitá, zdlouhavá.

Obec, která získala zpět svoji samostatnost, trápilo mnoho zásadních problémů. Vojta ve funkci právě zvoleného starosty stál před velkou výzvou. V obci chyběla vodovodní síť, kanalizace, budova školky potřebovala opravy, jižní stranu obce hyzdila nevzhledná skládka, v obecních lesích bylo třeba udělat značný kus práce. V době mobilních telefonů si už dnes těžko představíme, že tehdy chybělo telefonní spojení (pevné linky). Rovněž je třeba zmínit, že bylo v tehdejší době započato s plynifikací obce. To všechno se podařilo uskutečnit za dobu Vojtova působení v čele obce.

Ještě chci zmínit, že kdykoliv se konala sobotní obecní brigáda, starosta šel vždy příkladem a na žádné brigádě nechyběl. Ani ostatní členové rodiny Červených nestáli stranou dění v obci. Za dobu jejich působení v místním hostinci nebyl žádný důvod k nespokojenosti, ba právě naopak – ochotná, srdečná obsluha. Pivo správně ošetřené a všude čisto. Je moc dobře, že současný vedoucí hostince pan Hruška „drží laťku“ velmi vysoko, věřím že Červených by měli upřímnou radost, jak dnes hostinec funguje na výbornou.

Život nejsou bohužel jen výhry... v srpnu 2005 jsme byli zaskočeni zprávou o Vojtově náhlém a zcela nečekaném úmrtí. Zemřel 26. srpna ve věku pouhých 52 let.

Prosím, věnujme tichou vzpomínku člověku, po kterém zůstala nesmazatelná stopa v naší obci, a to, co bylo jeho zásluhou zbudováno, tu je dosud a zůstane zde i pro další generace.

text Alena Honzová, foto Irena Zachová

NAŠI JUBILANTI

Oslavenci v měsíci květen:

Pan **Miroslav Krejčí** – 84 let

Oslavenci v měsíci červen:

Pan **Bohumil Braun** – 65 let

Oslavenci v měsíci červenec:

Paní **Květuše Zachová** – 70 let

Paní **Zdeňka Švecová** – 60 let

Paní **Alena Honzová** – 65 let

Paní **Miloslava Vachušková** – 81 let

Oslavenci v měsíci srpen:

Paní **Vlasta Poklopová** – 50 let

Oslavenci v měsíci září:

Paní **Olga Kružliaková** – 60 let

Paní **Andrea Dubanová** – 50 let

Paní **Dana Pilná** – 65 let

Oslavenci v měsíci říjen:

Paní **Miloslava Reitmajerová** – 75 let

Pan **Miroslav Trávníček** – 60 let

Pan **Václav Kalbáč** – 87 let

Paní **Božena Kalbáčová** – 88 let

Pan **Tomáš Lávička** – 50 let

Pan **Antonín Hakr** – 83 let

Paní **Ludmila Dubanová** – 75 let

Paní **Jolana Hruběšová** – 60 let

Pan **Rostislav Krejčí** – 65 let

Paní **Bohuslava Krejčová** – 82 let

Oslavenci v měsíci listopad:

Paní **Dana Poklopová** – 65 let

Paní **Olga Klečková** – 75 let

Oslavenci v měsíci prosinec:

Pan **Václav Skolek** – 65 let

Paní **Pavla Štěrbová** – 87 let

Paní **Hana Hakrová** – 75 let

***Přejeme našim jubilantům pevné zdraví a hodně
spokojenosti v osobním životě.***

Plánované akce v obci

- 30. 4. 2025 – Stavení májky a pálení čarodejnic
- 17. 5. 2025 – Okrskové cvičení SDH v Lažánkách
- 1. 6. 2025 – Dětský den
- 7. 6. 2025 – Cvičení SDH v Mečichově
- 21. 6. 2025 – Cvičení SDH v Třebohosticích 100 let
- 28. 6. 2025 – Pouťový turnaj v nohejbale
- 28. 6. 2025 – Pouťová zábava
- 20. 9. 2025 – Rally Pačejov
- 4. 10. 2025 – Duatlon Ččelovický Drsoň
- 18. 10. 2025 – Setkání seniorů
- 30. 11. 2025 – Rozsvícení vánočního stromečku
- 20. 12. 2025 – Turnaj v šípkách
- 27. 12. 2025 – Turnaj ve stolním tenisu
- 28. 12. 2025 – Turnaj ve šňopsu
- 29. 12. 2025 – Výroční schůze SDH
- 31. 12. 2025 – Oslava Silvestra

Hádanka pro tento zpravodaj

Poznáte, kde se toto místo nachází a komu kamenný kříž patří?

foto Samuel Zach

SMUTNÉ UDÁLOSTI

Dne 29. března 2025 zemřel pan Ing. Petr Kalbáč.

Zastupitel obce a starosta hasičského sboru.

Dne 3. května 2025 zemřel pan Pavel Švec.

Dlouholetý člen hasičského sboru.

Dne 11. května 2025 zemřel pan Václav Skolek.

Čest jejich památce a upřímnou soustrast rodinám.

Vydává Obecní úřad Čečelovice

Redakční rada: Irena Zachová, Ing. Lucie Stejskalová, Milan Zach, Michal Stejskal

Spolupráce: Alena Honzová, Ing. Lukáš Zach Ph.D., Vladimír Šavřda, Petr Duban, Jaroslav Staněk

Editor: Mgr. Kateřina Srbová

Počet výtisku: 110; **Neprodejné**